

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.211 van 9 april 2004
in de zaak A. 141.938/X-11.583.**

In zake : v.z.w. RED DE ERPE- EN SIESEGEMKOUTER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. VERMEIRE,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Voskenslaan 301

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. AERTS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Coupure 5.

verzoekende partij in tussenkomst :

de stad AALST.

DE RAAD VAN STATE, Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de v.z.w. RED DE ERPE- en SIESEGEMKOUTER op 24 september 2003 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 10 juli 2003 van de Vlaamse regering houdende de definitieve vaststelling van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan Afbakening regionaalstedelijk gebied Aalst, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 2 september 2003;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. CLEMENT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 10 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 januari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. VERMEIRE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat P. AERTS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van juridisch adviseur L. DE MOOR, die verschijnt voor de stad AALST;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur J. CLEMENT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat de stad AALST met een verzoekschrift van 23 december 2003 heeft gevraagd om te mogen tussen te komen in het administratief kort geding, i.e. buiten de in artikel 10, derde lid, van het procedurereglement in kort geding bepaalde termijn van vijftien dagen na de bekendmaking van de vordering in het Belgisch Staatsblad van 22 oktober 2003; dat de tussenkomst om die reden niet ontvankelijk is;

Overwegende dat het bestreden besluit van de Vlaamse regering van 10 juli 2003 het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan "Afbakening regionaalstedelijk gebied Aalst" definitief vaststelt; dat de normatieve delen van dit gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan de bijlagen I en II van dit plan vormen, omvattend een grafisch plan (bijlage I) en de stedenbouwkundige voorschriften bij het grafisch plan (bijlage II); dat de niet-normatieve delen van dit gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan gevoegd zijn als bijlage III; dat voorts het bestreden besluit de erbij gevoegde onteigeningsplannen voor de bedrijventerreinen Siezegemkouter en Erembodegem Zuid IV definitief vaststelt; dat de voornoemde bijlage I dertien plannen bevat, waaronder plan 1 dat de grenslijn en het grensgebied grafisch bepaalt en de overige plannen deelgebieden binnen dit beheersingsgebied afbakenen; dat aldus plan 4 het gemengd regionaal bedrijventerrein Siezegemkouter binnen het regionaalstedelijk gebied Aalst grafisch aflijnt; dat luidens artikel 1.1. van de stedenbouwkundige voorschriften de gebieden binnen de grenslijn behoren tot het regionaalstedelijk gebied Aalst, dat "met uitzondering van de deelgebieden waarvoor in dit plan voorschriften werden vastgesteld (...) de op het ogenblik van de vaststelling van dit plan bestaande bestemmings- en inrichtingsvoorschriften onverminderd van toepassing (blijven)", waarbij "de bestaande voorschriften (...)

door voorschriften in nieuwe gewestelijke, provinciale en gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen of BPA's worden vervangen"; dat voor het deelgebied "gemengd regionaal bedrijventerrein Siezegemkouter" de onder artikel 4.1. vermelde specifieke stedenbouwkundige voorschriften gelden, bevattend een aantal bestemmings-, inrichtings- en beheersvoorschriften (artt. 4.1.1. - 4.1.5.), alsook eigen voorschriften geldend voor de overdrukken "bouwvrije strook langs Siesegemlaan (R41)" (art. 4.4.6.), "structurerend groenelement Siezegembeekvallei" (art. 4.1.7.), "bufferzones" (art. 4.18.) en "stedelijk woongebied langs de N9" (art. 4.2.1.); dat voorts uit de toelichtingsnota, die deel III vormt van het bestreden besluit, blijkt dat op het eerste gezicht het primaire doel van het bestreden besluit de afbakening van het regionaalstedelijk gebied Aalst is; dat het afbakeningsplan niet alleen de grenslijn omvat die rond het regionaalstedelijk gebied getrokken is, "maar ook gebieds-gerichte voorstellen die essentieel zijn om het stedelijk-gebiedbeleid vorm te geven", waarbij deze gebiedsgerichte voorstellen zijn opgenomen in voornoemde, afzonderlijke grafische plannen per geselecteerd deelgebied; dat voorts voor ieder van de deelplannen in de toelichting o.m. de relatie met het afbakeningsproces wordt weergegeven;

Overwegende dat, wat het voorwerp van de vordering betreft, de verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van het besluit van de Vlaamse regering van 10 juli 2003 houdende de definitieve vaststelling van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan afbakening regionaalstedelijk gebied Aalst "voor wat betreft in het bijzonder het deelplan 4 gemengd regionaal bedrijventerrein Siezegemkouter"; dat zij wat het voorwerp van de vordering betreft, in haar verzoekschrift expliciteert dat "gelet op de statutaire doelstelling van de verzoekende partij (...) het voorwerp van de huidige vordering beperkt is tot alle normatieve en niet-normatieve bestanddelen van dit gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan 'afbakening regionaalstedelijk gebied Aalst' met betrekking tot het deelgebied 4 'gemengd regionaalstedelijk bedrijventerrein Siezegemkouter', (dat) het (...) dus uiteraard (gaat) over :

"1. De grenslijn van het aldus afgebakend stedelijk gebied zoals afgebakend op bijlage I van het betwiste besluit en zoals omschreven in de Bijlage II zijnde Stedenbouwkundige voorschriften, hoofdstuk 1 'Grenslijn en grensgebied'.

2. De stedenbouwkundige voorschriften betreffende gebied 4. Gemengd regionaal bedrijventerrein Siezegemkouter zoals omschreven in de Bijlage II van het betwiste besluit.

3. De toelichtingsnota bij het RUP Aalst, zijnde bijlage III, en in het bijzonder dus de toelichting bij het deelgebied 4 'Gemengd regionaal bedrijventerrein Siezegemkouter' (blz. 43 e.v.).

4. Het onteigeningsplan voor het bedrijventerrein Siezegemkouter dat als bijlage IV a (kaart) en bijlage IV B (tabel) bij het besluit werd gevoegd.";

dat zij voorts stelt dat, "mocht de Raad van State evenwel van oordeel zijn dat de vordering tot schorsing of vernietiging, geheel of ten dele (b.v. ten aanzien van bepaalde middelen) enkel kan beoordeeld worden voor zover de vordering slaat op het ganse RUP Aalst, (...) het vanzelf (spreekt) dat de verzoekende partij het ganse RUP Aalst aanvecht, zowel de normatieve als de niet normatieve bestanddelen";

Overwegende dat het voorgaande de vraag doet rijzen of, indien zou voldaan zijn aan de in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde voorwaarden, de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit geheel of slechts gedeeltelijk moet zijn; dat een onderzoek van en uitspraak hierover alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende wat de ontvankelijkheid van de vordering betreft, de verwerende partij het belang van de verzoekende partij betwist; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en uitspraak over deze exceptie alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij een eerste middel afleidt uit de schending van het "K.B. 30 mei 1978 tot vaststelling van het gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem (...)" van art. 11 en 13 en 15 van het K.B. 28 december 1972 houdende toepassing van de (ontwerp-)gewestplannen en van substantiële vormvereisten i.v.m. het openbaar onderzoek opgelegd door art. 42 DRO(,) schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het legaliteitsbeginsel(,)

schending van de algemene motiveringsverplichting die betrekking heeft op ieder overheidsbesluit, schending van art. 69 en art. 78 van de Bijzondere wet Hervorming instellingen (en) bevoegdheidsoverschrijding"; dat zij de essentie van het middel als volgt toelicht:

"Dit middel heeft te maken met het feit dat het bestreden besluit op tal van punten rechtsonzekerheid nalaat en de verplichting voor iedere overheid om de reeds bestaande wetgeving m.i.v. K.B.'s toe te passen, miskent.

Ook door het feit dat er een gebrek is aan juridische samenhang tussen de verschillende orderingsplannen die betrekking hebben op het deelgebied 4 Siesegemkouter: gewestplan, ruimtelijk structuurplan Aalst, provinciaal ruimtelijk structuurplan Oost-Vlaanderen, ruimtelijk structuurplan Vlaanderen,

Dat de rechtsonderhorigen daar hun weg niet meer kunnen vinden, wegens teveel, te ingewikkeld, ...

Minstens ontbreekt de pertinente motivering over de rechtsverhoudingen en samenhang terzake.

De tekst van het bestreden besluit doet niet blijken dat de Vlaamse regering collegiaal heeft beslist conform art. 69 en 78 van de BWHI 8 augustus 1980.

Ook is niet aangetoond dat de substantiële vormvereisten die art. 42 par. 2 DRO 18 mei 1999 oplegt bij de aankondiging van het openbaar onderzoek, zijn nagekomen.";

dat zij dit middel verder ontwikkelt in drie onderdelen; dat zij in een eerste onderdeel de schending aanvoert van de regels inzake de besluitvorming en de bevoegdheid, alsook de schending van het "legaliteitsbeginsel (art. 69 en art. 78 BWHI 8 augustus 1980)"; dat zij ter adstruering doet gelden dat zij uit de tekst van het bestreden besluit niet kan afleiden of de Vlaamse regering collegiaal heeft beslist over de definitieve vaststelling van het bestreden plan, dat enkel de namen van de minister-president en de minister bevoegd voor economie en ruimtelijke ordening voorkomen op het bestreden besluit, "terwijl nochtans het besluit onder het logo staat van de 'Vlaamse Regering', doch het besluit (...) niet ondertekend (is) door de minister(s) 'namens' de Vlaamse Regering, of als gedelegeerde van andere ministers"; dat volgens de verzoekende partij artikel 69 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen een procedure van consensus vereist over aangelegenheden die tot de bevoegdheid van de Vlaamse regering behoren, dat dit niet blijkt uit de stukken, dat zij de notulen van de vergadering van de Vlaamse regering d.d. 10 juli 2003 vraagt; dat zij verder stelt dat "aangezien het nochtans kennelijk ook gaat over een onderwerp dat met landbouw en leefmilieu te maken heeft (...) en dus behorend tot de bevoegdheid van Minister L. Sannen (ingevolge art. 9 van het BVLR 10 juni 2003 (...)) en nu niet blijkt dat het hier enkel zou gaan om een gedelegeerde bevoegdheid toekomend aan uitsluitend de minister voor economie, media en ruimtelijke ordening in de zin van art. 14 van het BVLR 10 juni 2003 tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse regering", diens akkoord ondubbelzinnig moet blijken; dat het bestreden besluit

volgens verzoekende partij ook impact heeft op het vlak van natuurbehoud en leefmilieu, "zodat m.m. dezelfde argumentatie qua co-bevoegdheid van andere ministers geldt";

Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede onderdeel van hetzelfde middel de schending aanvoert van het "K.B. 30 mei 1978 (gewestplanbesluit Aalst-Ninove-...)", schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van de "algemene motiveringsplicht" doordat uit zowel de "ontwerp toelichtingsnota" als uit de definitieve versie ervan, blijkt dat de "op te heffen voorschriften" zijn "landschappelijk waardevol agrarisch gebied zoals begrensd op het gewestplan tenzij waar Keizerstraat en Zeeldraaierstraat de grens vormen. Natuurgebied zoals begrensd op het gewestplan", terwijl deze toelichtingsnota een niet normatief deel is van het bestreden besluit en "terwijl de opheffing van een gewestplanvoorschrift uiteraard in se een normatieve beslissing is", dat noch in het bestreden besluit, noch in het advies van Vlacoro "wordt uitgelegd hoe een specifieke gewestplanbestemming uit het rechtsverkeer kan verdwijnen, zonder dat de opheffing daarvan een normatief karakter draagt", dat het voormelde "dan ook betekent dat er momenteel - stricto sensu normatief gezien - twee bestemmingsplannen actief zijn voor de Siezegemkouter, enerzijds het gewestplan met haar gele en groene gewestplanbestemmingen (...) en aansluitend daarbij het reglementair K.B. 28 december 1972 en anderzijds het regionaal bedrijventerrein volgens het deelplan 4 van het RUP stedelijk gebied Aalst", dat dergelijke tegenstrijdigheid qua bestemmingen en voorschriften in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel, dat dergelijke tegenstrijdigheid moet worden opgelost en dan ook minstens een afdoende uitleg vergt, "welke verzoekende (partij) niet terugvindt in de normatieve en zelfs niet normatieve delen van het bestreden besluit"; dat zij voorts stelt dat een gebrek aan afdoende motivering "ook het ontbreken (is) van een verklaring hoe op niet normatieve wijze bestemmingsvoorschriften toch kunnen worden opgeheven"; dat ze tot slot doet gelden dat er "evenmin (...) enige motivering (is) over hoe de voormelde gewestplanbestemmingen landschappelijk waardevol agrarisch gebied en natuurgebied kunnen opgeheven worden, terwijl het bij het gewestplan horende K.B. 28 december 1972 geen deel uitmaakte van het dossier van het openbaar onderzoek(,) terwijl dit K.B. intrinsiek deel uitmaakt van ieder gewestplan(...) (dat) de substantiële vormvereisten van het openbaar onderzoek en de algemene motiveringsverplichting (...) dan ook niet (zijn) nageleefd";

Overwegende dat, wat het derde onderdeel van het middel betreft, de verzoekende partij onder litt. D het volgende stelt :

"D. Schending van het rechtszekerheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en het gebrek aan motivering over de relatie van het bestreden besluit met andere plannen.

D.1. Dat hoe dan ook iedere motivering ontbreekt over hoe dit RUP Aalst zich verhoudt tot de juridische context van het verplicht op te maken provinciaal structuurplan Vlaanderen, ook al bestaat dit nog maar in een ontwerp, tot de juridische context van het (ontwerp-) ruimtelijk structuurplan Aalst, tot het richtinggevend gedeelte van het RSV i.v.m. de ruimteboekhouding (blz. 529).

In het bestreden besluit, en in het bijzonder ook de toelichtingsnota is er wel een beoordeling over de relatie met het R.S.V. Bij nader toezien gaat dit vooral over de principes terzake de stedelijke gebieden en een facetje van de ruimtebalans, dat in de optiek van de economen past.

Zo is in het besluit onder meer te lezen:

'I. Algemene opmerkingen en opmerkingen voor meerdere deelplannen

Overwegende dat het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan afbakening regionaalstedelijk gebied Aalst is opgesteld in overeenstemming met het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen en in het bijzonder de ruimtebalans; dat een compensatieregeling op het niveau van één ruimtelijk uitvoeringsplan niet relevant is; dat de gewenste ruimtelijke ontwikkelingen benaderd zijn vanuit de ruimtelijke kenmerken van de diverse locaties en niet vanuit een cijfermatige verdeling over gemeenten;'

Dit is uiteraard een zekere motivering.

Voor tal van rechtsvragen moet verzoekende partij het maar zelf weten. Dergelijke toevloed van plannen, i.c. het gebrek aan een normale dosis aan motivering over de juridische interactiviteit of wisselwerking tussen minstens vier soorten plannen, maakt dat het rechtszekerheidsbeginsel in ernstige mate wordt geschonden. Hier worden grenzen overschreden !

Zo beslaat het RUP zelf honderden bladzijden waarvan er zelfs nog niet één volle bladzijde in het Belgisch Staatsblad werd bekendgemaakt, spijts de bijlagen een normatief karakter hebben.

Enkel doorwinterde gespecialiseerde ambtenaren of juristen kunnen hier nog wijs uit geraken. Daardoor is de rechtszekerheid zoek, want deze begint met de kennis en het begrip van het 'recht', wat i.c. onmogelijk is.

D.2. Een voorbeeld nog.

Meer specifiek i.v.m. de overeenstemming van het RUP met het RSV, is daarover in het bestreden besluit enkel te lezen de data van de respectievelijke beslissingen van de Vlaamse Regering en enkele fragmenten uit het advies van Vlacoro. Zie ook hiervoor de feiten waar de verwerende partij terugvalt op de ruimtebalans.

Maar concreet over de taakstelling in het RSV ten aanzien van de oppervlakte aan bedrijfsterreinen, is er een markante tegenstrijdigheid waarop noch de Vlacoro noch de verwerende partij q.q. een antwoord biedt.

Met name is op blz. 529 RSV richtinggevend gedeelte gesteld dat de 'kwantitatieve opties met betrekking tot het ruimtegebruik door functies en activiteiten kunnen worden vertaald in wijzigingen van de oppervlakte van de huidige gewestplanbestemmingen'.

En op blz. 531 onder 1. Kwantitatieve opties met betrekking tot de ruimtelijke ontwikkelingsmogelijkheden van verschillende activiteiten en functies: 'In de gewenste ruimtelijke structuur worden volgende kwantitatieve beleidsalternatieven geformuleerd met betrekking tot de ruimtelijke

ontwikkelingsmogelijkheden van verschillende activiteiten en functies in Vlaanderen'.

Terwijl dan in het bindend gedeelte van het RSV blz. 587 gesteld wordt dat de behoefte aan uit te rusten bedrijventerreinen wordt vastgesteld op 10.000 ha tot 2007.

(...) Ten aanzien van de in de plannen van aanleg op 1/1/1994 bestemde industrieterreinen betekent dit een toename van 6964 ha tot een totaal van 62 000 ha.'

En dat 'de regionale bedrijventerreinen in de grootstedelijke - en de regionaalstedelijke gebieden en in de economische knooppunten in het economisch netwerk van het Albertkanaal, ... in de gewestplannen of in de gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen afgebakend.'

Hetgeen volgens verzoekster evenmin een imperatieve plicht inhoudt tot absolute afbakening van extra 6964 ha bedrijventerreinen.

Terwijl echter in het door verwerende partij gevolgde advies van Vlacoro (en dat aldus dus kan verondersteld worden deel uit te maken van de motivering) op blz. 7 in kader 1 gesteld wordt:

'Vlacoro is van oordeel dat de invulling van de Siezegemkouter nodig is om tegemoet te komen aan de taakstelling inzake bijkomende bedrijventerreinen van het RSV. Het RSV heeft de behoefte aan uit te rusten bedrijventerreinen voor Vlaanderen vastgesteld op 10.000 ha tot 2007. Hiervan zullen 6000 ha afgebakend worden als bedrijventerrein en 4000 ha als reservebedrijventerrein. Ten aanzien van de toestand op 1 januari 1994, betekent dit een toename van 6964 ha (RSV p. 587). Volgens het principe van de gedeconcentreerde bundeling wordt het overgrote deel gerealiseerd in de stedelijke gebieden.'

De Vlacoro vermeldt dan nog een louter mathematische doorberekening en komt aan een bijkomende behoefte van 146 ha alleen al voor Aalst.

Kritiek.

De Vlacoro en dus ook verwerende partij geven aldus te kennen dat de bijkomende kwantitatieve afbakening van bedrijventerreinen in de gewestplannen een onvermijdelijke verplichting is, die uit zichzelf een 'behoefte' doet ontstaan.

Terwijl nochtans in het richtinggevend gedeelte dat evenzeer bindend is voor de overheid enkel sprake is van 'kunnen' en van 'ontwikkelingsmogelijkheden'.

Over deze richtinggevende noties wordt niets gezegd. Ook niet in de toelichtingsnota.

Bovendien is in het RSV niet bepaald dat de doorberekening van het quotum extra bedrijventerreinen zou moeten gebeuren volgens 'het aandeel van de tewerkstelling', .

Het gaat dus om een criterium dat geen draagkracht vindt in het RSV. Het is een improvisatie.

Terwijl vanuit oogpunt duidelijkheid en degelijke motivering deze keuze voor een quasi dwingend activerend karakter van de 'taakstelling' i.p.v. een niet dwingende taakstelling vanuit de werkelijke behoeften, doch geplafonneerd tot maximum 6964 ha in totaal over Vlaanderen, uit de beslissing moet blijken.

Deze transparantie en motivatie biedt zich i.c. niet aan.

In dit verband voelt verzoekende partij zich trouwens ook gesterkt door een motivatie blz. 103 van het advies Vlacoro: 'Vlacoro geeft gunstig advies Mits Maar merkt op dat er in de toekomst meer aandacht moet worden besteed aan een grondiger samenstelling van het dossier, het beter motiveren van bepaalde keuzes en de communicatie met de bevolking, om tot een betere transparantie van het planningsproces te komen.'

Ook dit onderdeel van het middel is dan ook ernstig.";

Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, het bestreden besluit op het eerste gezicht een reglementair besluit is; dat derhalve in toepassing van artikel 16, 1°, van het besluit van de Vlaamse regering van 10 juni 2003 tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse regering de delegatie, toegestaan bij artikel 15 van hetzelfde besluit, hiervoor niet geldt en het vaststellen van dit besluit tot de bevoegdheid behoort van de Vlaamse regering; dat in toepassing van artikel 69 van de bijzondere wet tot hervorming van de instellingen van 8 augustus 1980, de Vlaamse regering "collegiaal, volgens de in Ministerraad toegepaste procedure van de consensus" beslist; dat dit op het eerste gezicht inhoudt dat elke minister akkoord is gegaan met de voorgestelde beslissing; dat te dezen de verzoekende partij geen concrete gegevens van het tegendeel aanvoert, noch blijkt het overgelegd stuk van valsheid te hebben beticht; dat derhalve in deze stand van het geding niet wordt ingegaan op het verzoek tot overlegging van de notulen; dat tot slot wat de ondertekening van het bestreden besluit betreft, de verzoekende partij in haar kritiek op het eerste gezicht de bepalingen van artikel 19, eerste lid, van het voornoemd besluit van 10 juni 2003 uit het oog lijkt te zijn verloren luidens welke de besluiten van de Vlaamse regering namens de Vlaamse regering worden ondertekend door de minister-president en het lid aan wie de aangelegenheid in kwestie is toegewezen; dat dit in casu op grond van artikel 6, 4°, van hetzelfde besluit de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie is; dat het onderdeel in zijn geheel niet ernstig is;

Overwegende dat, wat het tweede onderdeel betreft, luidens artikel 201 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : decreet ruimtelijke ordening), in de lezing zoals het van toepassing was op het ogenblik van het sluiten van de debatten, "de voorschriften van de ruimtelijke uitvoeringsplannen (...) voor het grondgebied waarop ze betrekking hebben, de voorschriften (vervangen) van de plannen van aanleg"; dat met toepassing van deze bepaling, op het eerste gezicht het grafisch plan dat aangeeft voor welk gebied of welke gebiedsdelen het thans bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan van toepassing is en de erbij horende stedenbouwkundige voorschriften, van rechtswege lijken op te heffen die van de gewestplannen die de dag voorafgaand aan de inwerkingtreding van het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan, van toepassing waren; dat luidens artikel 1.1., tweede lid, van de vastgestelde stedenbouwkundige voorschriften, "met uitzondering van de deelgebieden waarvoor in dit plan voorschriften werden vastgesteld (...) de op het ogenblik van de vaststelling van dit plan bestaande bestemmings- en inrichtingsvoorschriften

onverminderd van toepassing (blijven)"; dat uit het voorgaande volgt dat op een perceel begrepen in het beheersingsgebied van het bestreden besluit hetzij de bestaande voorschriften van toepassing zijn, hetzij de voorschriften van het thans bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan; dat er derhalve op het eerste gezicht in rechte geen "tegenstrijdigheid" lijkt te bestaan qua bestemmingen die op een bepaald perceel van toepassing zijn waardoor de rechtszekerheid zou zijn geschonden; dat voorts het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, een reglementair besluit betreft waarvan niet wordt betwist dat het regelmatig in het Belgisch Staatsblad werd bekendgemaakt; dat dit besluit derhalve op het eerste gezicht niet in het dossier van het openbaar onderzoek moet berusten; dat het onderdeel in zijn geheel niet ernstig is;

Overwegende dat, wat het derde onderdeel betreft, een ruimtelijk uitvoeringsplan op het eerste gezicht niet formeel moet worden gemotiveerd; dat in de mate dat de verzoekende partij in dit onderdeel kritiek uit op de vermeende onvolledigheid of "tegenstrijdigheid" van de uitgedrukte motieven, deze kritiek zoals geformuleerd door verzoekende partij, niet tot het gegrond bevinden van het onderdeel lijkt te leiden; dat voorts de kritiek op het feit dat zij "voor tal van rechtsvragen (...) het maar zelf (moet) weten", op de toevloed aan plannen en op de wijze van bekendmaking van het bestreden besluit, op het eerste gezicht gericht is tegen de voorschriften van het decreet ruimtelijke ordening zelf; dat ook haar kritiek betreffende de rechtszekerheid lijkt gericht te zijn tegen de bepalingen van het decreet zelf; dat ook dit onderdeel niet ernstig is; dat het eerste middel niet ernstig is;

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel put uit de schending van het in artikel 8 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, vervatte standstill-beginsel, van het in artikel 1.2.1., §§ 2 en 3, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, vervatte standstill- en integratiebeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en de algemene motiveringsverplichting "omdat het natuurgebied van de Ediksveldbeek(vallei) wordt opgeheven als bestemmingsgebied", terwijl "het stand-stillbeginsel in artikel 8 decreet natuurbehoud en artikel 1.2.1. DABM vergt dat de Vlaamse regering (...) alle nodige maatregelen (neemt) ter aanvulling van de bestaande regelgeving(...)", en terwijl "het voorliggend besluit (...) geen maatregel (is) ter aanvulling, doch wel tot afschaffing van een bestaande regelgeving"; dat zij verduidelijkt dat de bestemming natuurgebied in het

toepasselijke gewestplan wordt "afgeschaft", alsook de bestemming natuurgebied die inherent is gekoppeld aan artikel 13 van het koninklijk besluit van 28 december 1972; dat zij, in eerder ondergeschikte orde, doet gelden dat "zelfs indien U zou menen dat het met art. 8 decreet natuurbehoud gaat om appreciatie of een beperkte marginale toetsingsbevoegdheid ten aanzien van deze doelnorm (,zij) meent dat dit vrij langgerekte natuurgebied wegvegen door een stedelijk RUP een kennelijke schending inhoudt van de stand-stillplicht", dat ook in andere gebieden natuurgebied wordt "weggevaagd" zoals in het regionaal bedrijventerreinen Erembodegem-Zuid, dat evenmin uit de motivering een compensatie met evenwaardig natuurgebied blijkt, dat "anticiperend weze reeds gezegd dat het zgn. structurerend groenelement Siezegembeekvallei niet dezelfde juridische bescherming heeft als een klassiek natuurgebied" wat ze verder in haar verzoekschrift onder het onderdeel "belang bij het middel" toelicht, dat minstens een en ander niet wordt gemotiveerd; dat zij voorts omstandig uiteenzet dat ze belang heeft bij het middel, in welk onderdeel ze ook nog doet gelden dat de Edikveldbeekvallei de "semi-natuurbestemming" van "structurerend groenelement Siezegembeekvallei" niet krijgt, maar wel voorkomt in de zonering "bufferzones", dat uit de "detaillering blijkt dat dit gebied tamelijk wat verstoring en versnippering zal kunnen ondergaan" onder meer door "aanleg, het inrichten of uitrusten van doorkruisingen van de zone door wegen in waterdoorlatende verharding voor fietsen of wandelen", en verder ook door "aanleg, het inrichten of uitrusten van een doorkruising van de zone voor toegang voor voertuigen van hulpdiensten met een breedte van maximum 10 meter, enz.", dat "dus hoe dan ook toch bouwwerken (kunnen) en dus allerlei verstoringen door divers gebruik van deze wegenissen, (...) terwijl dergelijke wegeniswerken in principe niet mogelijk zijn in een 'natuurgebied' conform de gewestplanbesluiten";

Overwegende dat, wat het belang van de verzoekende partij bij het middel betreft, dit middel, indien het ernstig wordt bevonden, tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan leiden; dat de exceptie van de verwerende partij ter zake in deze stand van het geding niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat artikel 1.2.1., §§ 2 en 3 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid luidt als volgt :

"§ 2. Op basis van een afweging van de verschillende maatschappelijke activiteiten streeft het milieubeleid naar een hoog beschermingsniveau. Het berust onder meer op het voorzorgsbeginsel en het beginsel van preventief handelen, het beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron dienen

te worden bestreden, het standstill-beginsel en het beginsel dat de vervuiler betaalt.

§ 3. De in § 1 en § 2 bepaalde doelstellingen en beginselen moeten in het bepalen en uitvoeren van het beleid van het Vlaamse Gewest op andere gebieden worden geïntegreerd. Bij de uitvoering van het beleid wordt rekening gehouden met de sociaal-economische aspecten, de internationale dimensie en de beschikbare wetenschappelijke en technische gegevens";

Overwegende dat uit de wetsgeschiedenis van de betrokken bepaling blijkt dat, wat het in § 2 vervatte standstill-beginsel betreft, dit bij amendement werd ingevoegd bij de overige in voornoemde paragraaf vervatte algemene principes (Parl. St. Vl. Parl. 1994-95, nr. 718-2, 2); dat wat deze algemene beginselen betreft, in § 3 is bepaald dat bij de uitvoering van het beleid rekening wordt gehouden met de sociaal-economische aspecten, de internationale dimensie en de beschikbare wetenschappelijke en technische gegevens; dat luidens de memorie van toelichting dit impliceert dat o.m. een afweging van de sociaal-economische gevolgen van het milieubeleid noodzakelijk is (Cf. Parl. St. Vl. Parl. 1994-95, nr. 718-1, 25); dat ter zake nog uit de memorie van toelichting blijkt dat "het voor de Vlaamse regering overigens evident is dat in de praktijk van het milieubeleid rekening gehouden wordt met de sociaal-economische implicaties ervan" (ibid.); dat wat het in § 3 vervatte integratiebeginsel betreft, dit beginsel inhoudt dat de doelstellingen en beginselen van het milieubeleid geïntegreerd moeten worden in de andere beleidsterreinen van het Vlaamse Gewest (Ibid., 25); dat luidens de memorie van toelichting ter zake de Vlaamse regering van oordeel was dat "uitdrukkelijk moet bepaald worden dat aan het milieuvraagstuk een belangrijke plaats moet toekomen, ook in de andere beleidsdomeinen", dat "hiermee wordt onderstreept dat een groot gewicht moet worden toegekend aan de milieubelangen", maar dat "waar deze milieubelangen moeten geplaatst worden op de schaal van de beleidsprioriteiten (...) niet (wordt) gezegd, (dat) in bepaalde gevallen (ze) zullen (...) moeten wijken voor andere, meer essentieel geachte beleidsprioriteiten" (Parl. St. Vl. Parl. 1994-95, nr. 718-1, 26);

Overwegende dat artikel 8 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu luidt als volgt :

"De Vlaamse regering neemt alle nodige maatregelen ter aanvulling van de bestaande regelgeving om over het gehele grondgebied van het Vlaamse Gewest de milieukwaliteit te vrijwaren die vereist is voor het behoud van de natuur en om het standstill-beginsel toe te passen zowel wat betreft de kwaliteit als de kwantiteit van de natuur.";

dat artikel 9, § 1, eerste en tweede lid van hetzelfde decreet bepaalt wat volgt :

"§ 1. De maatregelen bedoeld in artikel 8, artikel 13, artikel 36ter , §§ 1, 2 en 5, tweede lid en Hoofdstuk VI kunnen beperkingen opleggen maar, met uitzondering van de maatregelen bedoeld in artikel 36ter, §§ 1 en 2 voor zover deze expliciet zijn opgenomen in een goedgekeurd natuurrichtplan, evenwel geen beperkingen vaststellen die absoluut werken of handelingen verbieden of onmogelijk maken die overeenstemmen met de plannen van aanleg of de ruimtelijke uitvoeringsplannen van kracht in de ruimtelijke ordening, noch de realisatie van die plannen en hun bestemmingsvoorschriften verhinderen.

De maatregelen bedoeld in het eerste lid beogen de instandhouding van de natuur en kunnen onder meer de bescherming bevatten van de bestaande natuur en natuurelementen, zoals habitats, holle wegen, houtkanten, poelen, waterrijke gebieden, heiden en historisch permanent grasland, ongeacht waar de natuur en de natuurelementen zich bevinden.";

Overwegende dat artikel 8, samen met de artikelen 6 tot 9, deel uitmaken van afdeling 1 van hoofdstuk III van het genoemde decreet, bevattende de "algemene doelstellingen van het natuurbeleid"; dat deze artikelen luidens de memorie van toelichting algemeen aangeven op welke wijze invulling wordt gegeven aan de globale doelstellingen van het voornoemde decreet, dat deze doelstelling maar kan worden gehaald als ook voldaan wordt aan de eisen die de natuur aan de omgeving stelt op kwalitatief en kwantitatief vlak, dat "zonder in de plaats te treden van andere beleidsdomeinen, zoals het ruimtelijk beleid (...), vanuit het natuurbeleid op dit vlak eigen accenten (zullen) worden gelegd, (dat) de regelgeving die hiermee wordt beoogd, (...) alleszins aanvullend (zal) werken t.a.v. de reeds bestaande" (Parl. St. Vl. Parl. 1996-97, nr. 690-1, 7); dat voorts de maatregelen bedoeld in artikel 8 "tot doel hebben de natuur en de natuurelementen te beschermen", dat deze voorschriften beperkingen kunnen opleggen voor de instandhouding van deze natuurwaarden, maar het gebruik volgens de bestemming van het gebied niet in het gedrang mogen brengen; dat wat het aangehaalde standstill-beginsel betreft, dit samen met de andere beginselen, bij de verdere planning en uitvoering van concrete maatregelen in functie van de doelstellingen als leidraad zal dienen (Parl. St. Vl. Parl. 1996-97, nr. 690-1, 7);

Overwegende dat uit het voorgaande op het eerste gezicht blijkt dat de aangehaalde standstill- en integratiebeginselen een ruime appreciatie-bevoegdheid toelaten in hoofde van de overheid belast met het vaststellen van een ruimtelijk uitvoeringsplan en inzonderheid niet lijken in te houden dat de bestemmingsvoorschriften die zijn voorzien in een plan van aanleg, wat de natuur- en groengebieden betreft, op grond van deze beginselen nooit kunnen worden gewijzigd; dat derhalve de loutere "opheffing" van de bestemming tot natuurgebied

van de Ediksveldbeekvallei op zich niet lijkt te strijden met de aangehaalde beginselen in de zin zoals bedoeld door voormelde decretale bepalingen; dat het middel in die mate op het eerste gezicht faalt in rechte;

Overwegende dat in het bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 vastgestelde gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem de Ediksveldbeekvallei de bestemming natuurgebied heeft; dat in het bestreden besluit dit deelgebied in het gemengd regionaal bedrijventerrein Siezegemkouter de overdruk "bufferzones" (art. 4.18.) verkrijgt; dat de stedenbouwkundige voorschriften van dit gebied luiden als volgt :

"Deze gebieden zijn bestemd als bufferzone tussen de bedrijvigheid in het gemengd regionaal bedrijventerrein, de bebouwing van het gehucht Maal en de Kwalestraat. Buffering gebeurt via de instandhouding, de aanleg en het beheer van bossen, hoogstamboomgaarden en de Ediksveldbeek.

In het gebied zijn geen stedenbouwkundige handelingen als bedoeld in artikel 99, §1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening toegelaten, ongeacht of er een stedenbouwkundige vergunning vereist is.

Dit verbod is niet van toepassing op:

- de eventuele aanleg, en het inrichten van taluds;
- de aanleg, het inrichten of uitrusten van doorkruisingen van de zone door wegen in waterdoorlatende verharding voor fietsen of wandelen;
- de aanleg, het inrichten of uitrusten van een doorkruising van de zone voor toegang voor voertuigen voor hulpdiensten en openbaar vervoer met een breedte van maximum 10 meter;
- werken, handelingen, voorzieningen en inrichtingen die nodig zijn voor het beheer van de beek, volgens de technieken van de natuurtechnische milieubouw.
- werken en handelingen die nodig zijn voor het functioneren van de E40 als hoofdweg en de aanleg van ondergrondse leidingen.

Een strook met een breedte van 50 m aansluitend op het gemengd regionaal bedrijventerrein wordt aangelegd en beheerd als dicht beboste buffer. Het overige gedeelte van de strook wordt aangelegd en beheerd als hoogstamboomgaard of als open gemeenschappelijke ruimtes met een groen karakter (graspleinen, speelpleinen, fiets- en wandelwegen in waterdoorlatende verharding,...).";

dat ook nog binnen het deelplan "Gemengd regionaal bedrijventerrein Siezegemkouter" een strook wordt bestemd tot "structurerend groenelement Siezegembeekvallei" (art. 4.1.7.) waar die in het oorspronkelijke gewestplan grotendeels de bestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied had; dat de stedenbouwkundige voorschriften van dit "structurerend groenelement Siezegemvallei" luiden als volgt :

"Dit gebied is bestemd voor het behoud, de aanleg en het beheer van de Siezegembeekvallei als een structurerend groenelement binnen het gemengd regionaal bedrijventerrein. Dit gebied wordt aangelegd in functie van de instandhouding, de bescherming, het herstel en de ontwikkeling van natuur- en

landschapswaarden eigen aan een beekvallei. Aanleg van constructies in functie van waterberging en waterzuivering zijn toegelaten, mits deze landschappelijk geïntegreerd worden.

In het gebied zijn geen stedenbouwkundige handelingen als bedoeld in artikel 99, §1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening toegelaten, ongeacht of er een stedenbouwkundige vergunning vereist is.

Dit verbod is niet van toepassing op:

- werken, handelingen, voorzieningen en inrichtingen die nodig zijn voor het beheer van de beek, volgens de technieken van de natuurtechnische milieubouw;
- werken, handelingen, voorzieningen en inrichtingen die nodig zijn voor de realisatie van bufferbekkens en rietvelden, volgens de principes van de natuurtechnische milieubouw;
- de aanleg, het inrichten of uitrusten van wegen in waterdoorlatende verharding voor fietsen of wandelen, op een afstand van minimum 15 m landinwaarts gemeten vanaf de bovenste rand van de beek;
- de aanleg, het inrichten of uitrusten van doorkruisingen van de zone, door wegen voor gemotoriseerd verkeer in functie van de interne ontsluiting van het bedrijventerrein.";

dat verder uit de in de toelichting opgenomen "benaderende ruimteboekhouding" blijkt dat binnen het gehele beheersingsgebied van het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan er een aanwas is van in totaal 7 ha natuur- en reservaatgebied en 56 ha "overig groen"; dat de verzoekende partij deze cijfers niet betwist; dat gelet op het voorgaande, de herbestemming van de Ediksveldbeekvallei van natuurgebied in de zin van het koninklijk besluit van 28 december 1972 naar buffergebied in de zin van het thans bestreden besluit, weze het dat de bescherming van de natuurwaarden in een dergelijk gebied op het eerste gezicht niet dezelfde lijkt te zijn, op het eerste gezicht niet als een kennelijke schending overkomt van het door de verzoekende partij aangevoerde standstill-beginsel; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending aanvoert van de artikelen 19, §§ 3 en 5 en 41, § 2, van het decreet ruimtelijke ordening, van het besluit van de Vlaamse regering van 23 september 1997 houdende definitieve vaststelling van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, van het redelijkheidsbeginsel en van de "algemene motiverings-verplichting in hoofde van de administratieve overheid"; dat zij vervolgens de redenen "samenvat" waarom volgens haar het bestreden besluit voorgaande bepalingen schendt :

"B.I. Uiteraard gaat het om de herbestemming van de Siezegemkouter van landschappelijk waardevol agrarisch gebied en natuurgebied naar regionaal bedrijventerrein.

Omdat het principe van de gedeconcentreerde bundeling geschonden wordt (RSV blz. 321 en 332).

Doordat volgens het RSV een regionaal bedrijventerrein bij voorkeur moet aansluiten op een bestaand bedrijventerrein (RSV blz. 354) terwijl er in de Siezegemkouter enkel een klein tegel-en pannenbedrijf actief is.'

En er dus geen sprake is van een aansluiting bij een bestaand bedrijventerrein.

De verwerende partij roept via de Vlacoro het principe van de gedeconcentreerde bundeling wel in op blz. 7 van het advies, doch dan in de context van de naar stedelijke gebieden geprojecteerde realisering van bedrijventerreinen, wat nog iets anders is.

B.2. En doordat volgens het vierde richtinggevend principe nl. 'fysisch systeem ruimtelijk structurerend' de 'huidige, intrinsieke kenmerken van het bestaand fysisch systeem het richtinggevend kader zijn voor de ruimtelijke ontwikkeling ...' (blz. 325).

Terwijl er i.c. de landbouw, passieve recreatie en natuurelementen in de Siezegemkouter bepalend zijn.

B.3. Doordat volgens het richtinggevend gedeelte van het RSV de grenzen van het stedelijk gebied bepaald worden door de bestaande bebouwde omgeving (RSV blz. 331), terwijl de Siezegemkouter een uitgestrekt open en onbebouwde ruimte is.

Nochtans ligt de Siezegemkouter binnen de grenslijn van dit stedelijk RUP.

Dat trouwens in het nog steeds vigerende BPA Beekveld de grens van het stedelijk gebied hier samenvalt met de Siezegemlaan.

B.4. Dat in het RSV ook het buitengebied wordt beschouwd als een te beschermen open ruimte gebied, zijnde het gebied waar de open onbebouwde ruimte overheeft (blz. 377).

Dat de Siezegemkouter overduidelijk een dergelijk open onbebouwde ruimte is.

Zie foto's en kaarten van de bestaande feitelijke toestand in de toelichtingsnota.

Dat als bewijs daarvan trouwens mag opgemerkt dat in het ontwerp provinciaal structuurplan Oost-Vlaanderen blz. 283 de 'open ruimte corridor tussen Aalst enerzijds en Erpe-Mere anderzijds' de kwalificatie krijgt van 'selectie en valorisatie van openruimtecorridors'.

Zie ook het bezwaarschrift van VZW Raltes en van de Boerenbond.

Dat het dan ook zeer tegendraads is dat in dit RUP Aalst de Siezegemkouter in het stedelijk gebied i.p.v. het buitengebied valt.

Hierdoor kan dit gebied ook niet meer beschermd worden door het richtinggevend principe 'het tegengaan van versnippering van het buitengebied' (RSV blz. 380).

Evenmin door het principe 'het inbedden van landbouw, natuur en bos in goed gestructureerde gehelen' (RSV blz. 380).

B.5. Doordat in het RSV een lans wordt gebroken voor de regel van het 'goed nabuurschap'.

Wanneer echter meer dan 2000 mensen uit de omgeving van de Siezegemkouter een bezwaarschrift indienden, bewijst dit op zich reeds de vloedgolf van slecht nabuurschap die zal veroorzaakt worden door de aanleg van dit bedrijventerrein.

Ook het ontbreken van een bufferzone aan de kant van de Gentssesteenweg bewijst dit.

In kolom 27 wentelde de Vlacoro overigens ten onrechte de conflictsituatie met aanpalende woongebieden en ontbrekende bufferzones af naar het Vlarem-II en naar de slechts gedeeltelijk feitelijk juiste bewering : 'Het RUP voorziet in ruime buffers die in elk geval luchtzuiverend zullen zijn.'

Zie ook het negatief advies van de Mina-Raad: 'De Raad meent dat de inplanting van een bedrijventerrein met dergelijke risicobedrijven ten westen van een dichtbevolkte stad,' gezien de overheersende windrichting, totaal onmogelijk is;'

B.6. Doordat volgens de richtingprincipes voor het stedelijk gebied het ongeordend uitzwermen van functies waardoor de ruimte verder versnipperd

raakt dient te worden vermeden (blz. 333), terwijl i.c. deze uitzwerming en versnippering karikaturaal is door inname van dit landbouwgebied.

Schending ook van één van de afbakeningsprincipes stedelijk gebied, nl. dat het buitengebied moet gevrijwaard worden van een stedelijke ontwikkeling (blz. 342).

Terwijl de inrichting van een regionaal bedrijventerrein in een koutergebied een schoolvoorbeeld is van een stedelijke ontwikkeling.";

dat zij verder "meer duiding (geeft) bij de kennelijke schending van sommige richtinggevende principes RSV en dus van de in hoofding vermelde bepalingen DRO en het BVL 23 september 1997", die ze als volgt uiteenzet :

"C. I.v.m. regionale bedrijventerreinen.

C.1. Op blz. 452 van het richtinggevend gedeelte is bepaald dat volgende principes gelden voor de lokalisatie en inrichting van nieuwe regionale bedrijventerreinen. Deze principes worden hierna gemakshalve genummerd:

1. Lokalisatie uitsluitend in de stedelijke gebieden, de gemeenten van het netwerk Albertkanaal en de overige economische knooppunten.
2. Lokalisatie bij voorkeur aansluitend bij de bestaande bedrijventerreinen.
3. Verantwoording vanuit een globale ruimtelijke visie op het economisch knooppunt en de positie van het economisch knooppunt in Vlaanderen en in de provincie; in het bijzonder wordt in ieder economisch knooppunt een gewenste ruimtelijk-economische structuur uitgewerkt.
4. Afstemming van de oppervlakte van het regionaal bedrijventerrein op de reikwijdte en het belang van het economisch knooppunt en de spreiding van bedrijventerreinen in de overige economische knooppunten in de provincie.
5. Afstemming van het bereikbaarheidsprofiel van de locatie op het mobiliteitsprofiel van de voorziene bedrijven (= locatiebeleid); naast de uitwerking van het locatiebeleid dienen ook de in te zetten instrumenten (waaronder ook niet-ruimtelijke instrumenten) zoals het organiseren van openbaar en collectief vervoer) te worden aangegeven;
6. Geen kleinhandelsbedrijven op regionale bedrijventerreinen, tenzij op deze die gedeeltelijk als kleinhandelszone zijn afgebakend.
7. Ontsluiting uitsluitend en rechtstreeks via primaire wegen of secundaire wegen.
8. Maximale algemene uitrusting (telecommunicatie, water, gas en electriciteitsvoorziening, waterzuivering en riolering), en maximale specifieke uitrusting voor de specifieke regionale bedrijventerreinen.

C.2. In casu is er een kennelijke strijdigheid met het tweede specifieke principe, nl. de aansluiting bij voorkeur bij de bestaande bedrijventerreinen.

Dit terwijl er in casu geen aansluiting is met een bestaand bedrijventerrein. Zie in dit verband ook het advies van de Mina-Raad van Aalst d.d. 14 oktober 2002 : 'het feit dat onvoldoende rekening werd gehouden met: een aantal basisprincipes van het RSV (o.m. geen aansluiting bij een bestaand bedrijventerrein, geen nabijheid van alternatieve vervoersmiddelen zoals spoor- en waterwegen);' (...)

Weliswaar is dit aansluiten bij een bestaand bedrijventerrein niet absoluut verplicht, gezien 'bij voorkeur'.

Voorkeur wil spraakgebruikelijk zeggen: kiezen van het ene boven het andere.

Gelet op art. 19 par. 3 dienen de dringende budgettaire, economische of andere redenen vermeld te worden waarom de prioritaire aansluiting bij bestaande bedrijventerreinen in casu niet hoeven aanwezig te zijn.

Deze bijzondere motivering ontbreekt evenwel.

Dat de verwerende partij zich rekenschap geeft van deze belangrijke voorwaarde uit het RSV blijkt onder meer uit het ontwerp van antwoord op het

bezwaar van de voetbalclub SK Terjoden, m.b.t. het bedrijventerrein Siezegem-Kouter Zuid:

'Bij de zoektocht naar goede lokaties wordt in de eerste plaats gezocht naar gebieden die aansluiten bij bestaande bedrijventerreinen. Het bedrijventerrein Erembodegem-Zuid IV is binnen het economisch knooppunt regionaalstedelijk gebied Aalst een logische uitbreiding van de bestaande bedrijventerreinen van Erembodegem. Daarom wordt er een regionaal bedrijventerrein voorzien.'

D. Meer duiding i.v.m. de schending van het principe van de gedeconcentreerde bundeling.

D.1. Ten tweede is er een kennelijke strijdigheid met het principe van de gedeconcentreerde bundeling, waarvan sprake op blz. 321 RSV.

Dit betekent onder meer: 'Er wordt geopteerd om de bestaande ruimtelijke structuur van Vlaanderen als basis te nemen voor de ruimtelijke ontwikkeling. De aanwezige dynamiek wordt positief aangewend zodat er voor Vlaanderen sociale, economische en ruimtelijke meerwaarden ontstaan en dat negatieve tendensen inzake ruimtegebruik worden omgebogen. Dat wordt nagestreefd door middel van het principe van de gedeconcentreerde bundeling.

De bundeling streeft een selectieve concentratie na van de groei van het wonen, het werken en van de andere maatschappelijke functies in de steden en in de kernen van het buitengebied, steeds met respect voor de draagkracht van de stedelijke gebieden. Verweving van activiteiten staat voorop.

De deconcentratie houdt rekening met het bestaande (gedeconcentreerde) spreidingspatroon en met de dynamiek van de functies in Vlaanderen.'

D.2. Inbreuk.

In de bestaande ruimtelijke structuur van de Siezegemkouter zijn evenwel landbouw en in mindere mate natuur, aspectbepalend, dus overwegend.

In gans de Siezegemkouter staat er slechts één enkel productiebedrijf, nl. Schelfhout.

Het is dus een echte open ruimte.

Het dichtste extern bedrijf in ruime zin is vervolgens het stedelijk ziekenhuis van Aalst. En verder diverse kleinhandelszaken langs de Gentseseenweg.

Deze bestaande ruimtelijke toestand blijkt zowel uit de kaarten van de bestaande feitelijke toestand (zie de niet-normatieve delen) als uit de foto's in het bundel.

Er is i.c. dus geen sprake van een ombuiging van de negatieve tendensen inzake ruimtegebruik.

Bijgevolg is het besluit een grove aanfluiting van het principe van de gedeconcentreerde bundeling.

D.2. Voor zover de verwerende partij zich zou beroepen op de verplichting blz. 319 van het RSV, nl.:

'De visie op de ruimtelijke ontwikkeling van Vlaanderen wordt ruimtelijk geconcretiseerd door vier ruimtelijke principes. Deze vier ruimtelijke principes moeten steeds samenhangend worden bekeken. De onderlinge verhouding tussen deze ruimtelijke principes moet gebied per gebied op de verschillende schaalniveaus worden afgewogen.' wenst verzoekende partij op te merken dat deze verplichting tot afweging redelijkerwijze geen reden kan zijn om één van de vier principes overboord te gooien.

Dit is nochtans hetgeen i.c. kennelijk wel gebeurt.";

dat zij in hetzelfde middel verder betoogt dat de in artikel 19, § 3, van het decreet ruimtelijke ordening bepaalde motivering niet voorkomt in het bestreden besluit noch in de toelichtingsnota, dat niet kan worden gesteld dat het bestreden besluit uitvoering geeft aan het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen; dat zij tot slot stelt dat de "algemene motiveringsverplichting" is geschonden, "dat een aantal vereisten van

het RSV (...) wel (werden) onderzocht door de Vlacoro, als antwoord op diverse bezwaren, doch (...) onvoldoende om als terdege gemotiveerd te kunnen worden beschouwd", en dat "dit in de procedure ten gronde nog verder geargumenteed (zal) worden";

Overwegende dat luidens artikel 41, § 2, van het decreet ruimtelijke ordening, gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen worden opgemaakt ter uitvoering van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen; dat artikel 19, § 1, van het voornoemd decreet bepaalt dat ieder ruimtelijk structuurplan een bindend, een richtinggevend en een informatief gedeelte bevat; dat artikel 19, § 3, van het voornoemd decreet het richtinggevend gedeelte als volgt bepaalt :

"Het richtinggevend gedeelte van een ruimtelijk structuurplan is het deel van het ruimtelijk structuurplan waarvan een overheid bij het nemen van beslissingen niet mag afwijken, tenzij omwille van onvoorziene ontwikkelingen van de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten of omwille van dringende sociale, economische of budgettaire redenen. De uitzonderingsgronden voor een afwijking worden uitgebreid gemotiveerd. Ze mogen in geen geval een aanleiding zijn om de duurzame ruimtelijke ontwikkeling, de ruimtelijke draagkracht en de ruimtelijke kwaliteit van welk gebied ook in het gedrang te brengen";

Overwegende dat, bij de implementatie van het richtinggevend gedeelte in een ruimtelijk uitvoeringsplan en inzonderheid bij het opnemen van een perceel in een dergelijk plan en het onderwerpen ervan aan een voorschrift van bestemming, inrichting en/of beheer, de bevoegde overheden daartoe, in het licht van de in artikel 4 van het decreet ruimtelijke ordening bepaalde doelstellingen, over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikken; dat derhalve, wanneer een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan wordt vastgesteld in uitvoering van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen, de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd lijkt na te gaan of de bevoegde overheid bij de uitoefening van deze bevoegdheid, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat zoals reeds aangehaald, een ruimtelijk uitvoeringsplan geen bestuurshandeling lijkt in de zin van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Overwegende dat, wat de afbakening van het grootstedelijk gebied betreft, de verzoekende partij lijkt uit te gaan van een gedeeltelijke lezing van het

richtinggevend gedeelte van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen; dat dit immers stelt dat "de grenzen van het stedelijk gebied (...) onder meer worden bepaald door de bestaande bebouwde omgeving, door de visie op de ruimtelijke ontwikkeling van het betrokken stedelijk gebied en door de bereikbaarheid"; dat voorts het stedelijk gebied volgens het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen een beleidsmatig begrip is, waarin een "stedelijk-gebiedbeleid (wordt) gevoerd waar ontwikkeling, concentratie en verdichting uitgangspunten zijn, maar steeds met respect voor de draagkracht van het stedelijk gebied"; dat op het eerste gezicht de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat, op grond van de loutere omstandigheid dat "de Siezegemkouter een uitgestrekte open en onbebouwde ruimte is" de overheid belast met de opmaak van het plan redelijkerwijs niet kon besluiten tot opnemning van dit gebiedsdeel in het regionaalstedelijk gebied Aalst; dat ook het enkele citeren, c.q. gedeeltelijk aanhalen van adviezen en plannen evenmin tot die conclusie lijken te nopen; dat de verwijzingen naar voorschriften inzake het buitengebied, dat complementair is aan het stedelijk gebied, niet relevant zijn nu is komen vast te staan dat in deze stand van het geding de kritiek van de verzoekende partij betrokken op de opnemning in het regionaalstedelijk gebied, niet ernstig is;

Overwegende dat, wat de schending van het door de verzoekende partij aangehaalde beginsel van de geconcentreerde bundeling betreft, dit één van de vier ruimtelijke principes is waardoor, luidens het richtinggevend gedeelte van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen, de visie op de ruimtelijke ontwikkeling van Vlaanderen ruimtelijk wordt geconcretiseerd, waarbij "deze vier ruimtelijke principes (...) steeds samenhangend (moeten) worden bekeken", dat "de onderlinge verhouding tussen deze ruimtelijke principes (...) gebied per gebied op de verschillende schaalniveaus (moet) worden afgewogen"; dat voorts het geschonden geachte ruimtelijk principe van de gedeconcentreerde bundeling bepaalt wat volgt :

"Er wordt geopteerd om de bestaande ruimtelijke structuur van Vlaanderen als basis te nemen voor de ruimtelijke ontwikkeling. De aanwezige dynamiek wordt positief aangewend zodat er voor Vlaanderen sociale, economische en ruimtelijke meerwaarden ontstaan en dat de negatieve tendensen inzake ruimtegebruik worden omgebogen. Dat wordt nagestreefd door middel van het principe van de gedeconcentreerde bundeling.

De bundeling streeft een selectieve concentratie na van de groei van het wonen, het werken en van de andere maatschappelijke functies in de steden en in de kernen van het buitengebied, steeds met respect voor de draagkracht van de stedelijke gebieden. Verweving van activiteiten en functies staat daarbij voorop. De deconcentratie houdt rekening met het bestaande (gedeconcentreerde) spreidingspatroon en met de dynamiek van de functies in Vlaanderen.

Gedeconcentreerde bundeling gaat in tegen ongebreidelde suburbanisatie en versnippering en vermindert zo de druk op het buitengebied. Concentratie biedt

mogelijkheden voor het draagvlak van de steden en de kernen van het buitengebied, voor het collectief vervoer en het behoud van de verscheidenheid van de landschappen. De bundeling kan ook schaalvoordelen opleveren.";

Overwegende dat, gelet op de hiervoor uiteengezette principes, op het eerste gezicht, de loutere omstandigheid dat, naar de verzoekende partij betoogt, in de bestaande ruimtelijke structuur van de Siezegemkouter landbouw en in mindere mate natuur aspectbepalend zijn en dus overwegend zijn, op zich geen "grove aanfluiting" lijkt van het aangehaalde beginsel; dat voorts in deze stand van het geding de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voornoemde principe bij de implementatie "overboord" werd gegooid;

Overwegende dat, wat het vierde ruimtelijke principe voor de gewenste ruimtelijke structuur betreft, de verzoekende partij niet uiteenzet in welke mate de loutere bewering dat "i.c. landbouw, passieve recreatie en natuurelementen in de Siezegemkouter bepalend zijn" impliceert dat dit vierde principe wordt miskend door het thans bestreden plan;

Overwegende dat de verzoekende partij voorts aanvoert dat er een "kennelijke strijdigheid (is) met het tweede principe voor de lokalisatie en inrichting van nieuwe regionale bedrijventerreinen";

Overwegende dat betreffende de gebieden voor economische activiteiten, het richtinggevend gedeelte van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen voorziet in een aantal doelstellingen; dat het verder inzake de economische knooppunten een aantal ontwikkelingsperspectieven aangeeft, m.n. een "gefaseerde ontwikkeling van bedrijventerreinen", een "concentratie van bedrijventerreinen in economische knooppunten", een "differentiatie van bedrijventerreinen", een "optimale lokalisatie en kwaliteitsvolle inrichting van lokale, gemengd regionale en specifiek regionale bedrijventerreinen" en "ontwikkelings- en uitbreidingsmogelijkheden voor bestaande bedrijven buiten de bedrijventerreinen"; dat wat de voornoemde "optimale lokalisatie en kwaliteitsvolle inrichting van lokale, gemengd regionale en specifiek regionale bedrijventerreinen" betreft, het richtinggevend deel van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen, na een opsomming van een aantal algemene principes, stelt dat de volgende principes gelden voor de lokalisatie en inrichting van nieuwe regionale bedrijventerreinen :

- lokalisatie uitsluitend in de stedelijke gebieden, de gemeenten van het netwerk Albertkanaal en de overige economische knooppunten;
- lokalisatie bij voorkeur aansluitend bij de bestaande bedrijventerreinen;

- verantwoording vanuit een globale ruimtelijke visie op het economisch knooppunt en de positie van het economisch knooppunt in Vlaanderen en in de provincie; in het bijzonder wordt in ieder economisch knooppunt een gewenste ruimtelijk-economische structuur uitgewerkt;
- afstemming van de oppervlakte van het regionaal bedrijventerrein op de reikwijdte en het belang van het economisch knooppunt en de spreiding van bedrijventerreinen in de overige economisch knooppunten in de provincie;
- afstemming van het bereikbaarheidsprofiel van de locatie op het mobiliteitsprofiel van de voorziene bedrijven (= locatiebeleid); naast de uitwerking van het locatiebeleid dienen ook de in te zetten instrumenten (waaronder ook niet - ruimtelijke instrumenten zoals het organiseren van openbaar en collectief vervoer) te worden aangegeven;
- geen kleinhandelsbedrijven op regionale bedrijventerreinen, tenzij op deze die gedeeltelijk als kleinhandelszone zijn afgebakend;
- ontsluiting uitsluitend en rechtstreeks via primaire wegen of secundaire wegen;
- maximale algemene uitrusting (telecommunicatie, water, gas en electriciteitsvoorziening, waterzuivering en riolering) en maximale specifieke uitrusting voor de respectievelijke specifieke regionale bedrijventerreinen.";

Overwegende dat luidens de bindende bepalingen van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen, Aalst is geselecteerd als regionaalstedelijk gebied en derhalve als stedelijk gebied ook als economisch knooppunt; dat niet wordt betwist dat het gemengd regionaal bedrijventerrein Siezegemkouter een nieuw regionaal bedrijventerrein is; dat voorts niet wordt betwist dat het niet aansluit bij een bestaand bedrijventerrein; dat evenwel de loutere omstandigheid dat dit niet het geval is, niet lijkt in te houden dat het bestreden plan afwijkt van het voornoemde principe dat de lokalisatie "bij voorkeur" geschiedt aansluitend bij de bestaande bedrijventerreinen; dat immers de woorden "bij voorkeur" op het eerste gezicht inhouden dat de overheid belast met het opmaken van het plan, naar aanleiding van de zoektocht naar bijkomende bedrijventerreinen, ook kan besluiten dat een aansluiting bij de bestaande bedrijventerreinen, hoewel dit de "voorkeur" verdient, niet voor alle bedrijventerreinen kan worden gerealiseerd; dat er anders over oordelen overigens de woorden "bij voorkeur" zinledig maakt;

Overwegende dat de verzoekende partij, waar zij stelt dat in het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen "een lans wordt gebroken voor de regel van het goed nabuurschap", zij verzuimt in het 274 pagina's tellende richtinggevend gedeelte van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen met de nodige precisie aan te duiden welke de draagwijdte van deze ingeroepen "regel" is; dat evenwel een verzoekende partij in de fase van het kort geding "ernstige" middelen moet aanvoeren, dat wil zeggen middelen die op het eerste gezicht, bij een eerste lezing, ontvankelijk en gegrond lijken, zodat de vernietiging van de bestreden beslissing quasi onafwendbaar is; dat een verzoekende partij zich derhalve, op straffe van de middelen als niet ernstig verworpen te zien, bij het formuleren van haar middelen tot het essentiële moet beperken, hetgeen impliceert dat zij zeer nauwkeurig moet aanvoeren welke precieze rechtsregel of rechtsprincipe zij geschonden acht en al even nauwkeurig moet vermelden waarin de schending precies bestaat; dat voorgaande bewering van de verzoekende partij niet aan het voornoemde beantwoordt en derhalve niet ontvankelijk is;

Overwegende tot slot dat het niet wachten op "de afloop van het provinciaal structuurplan Oost-Vlaanderen" - dat op het ogenblik van het nemen van het thans bestreden besluit overigens nog niet bestond - en het geen rekening houden met het "negatief advies van de provincieraad Oost-Vlaanderen" op zich niet een schending lijkt in te houden van het door de verzoekende partij aangehaalde principe "om het afbakeningsproces te laten verlopen in nauwe samenwerking met onder meer de provincie en de gemeenten", daargelaten de vraag of dit principe wel die uitgesproken absolute draagwijdte heeft die verzoekende partij eraan wenst te geven;

Overwegende dat, aangezien de door de verzoekende partij aangevoerde kritieken niet doen blijken dat het thans bestreden besluit afwijkt van het richtinggevend gedeelte, op het eerste gezicht de kritiek faalt betrokken op de formele motivering in de zin van artikel 19, § 3, eerste lid, DRO en op de artikelen 41, § 2 en 19, § 5, van het DRO; dat tot slot de verzoekende partij wat de schending van de algemene motiveringsverplichting betreft, zich lijkt te beperken tot algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze in concreto te betrekken op het bestreden besluit en dienvolgens niet ernstig is;

Overwegende dat het derde middel in al zijn onderdelen niet ernstig is;

Overwegende dat de verzoekende partij in een vierde middel de schending aanvoert van artikel 4 van het decreet ruimtelijke ordening, alsook de schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel; dat zij stelt dat er in artikel 4 van het decreet ruimtelijke ordening "duidelijk deels een gebonden bevoegdheid van de overheid (is), nl. de plicht tot gelijktijdige afweging, doch anderzijds ook een meer discretionaire bevoegdheid nl. over de afweging als zodanig van de diverse belangen", dat "in dit laatste verband (...) de schending van het redelijkheidsbeginsel (kan) ingeroepen worden"; dat zij de schending aanvoert van de ruimtebalans in het richtinggevend en het bindend gedeelte van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen op zich en in samenhang met het voornoemde artikel 4 van het decreet ruimtelijke ordening; dat zij doet gelden dat bij de afbakening van het regionaalstedelijk gebied Aalst "slechts een zeer selectieve doorwerking heeft plaatsgevonden van de kwantitatieve verplichtingen die de ruimtebalans met zich meebrengt", dat deze kwantitatieve doelstellingen op grond van artikel 4 van het decreet ruimtelijke ordening gelijktijdig moeten gerealiseerd worden, ook als het gaat om de afbakening van een (regionaal)stedelijk gebied, dat er in casu een zeer eenzijdige en selectieve doorwerking is van de ruimtebalans, wat blijkt uit de motivering, dat daaruit blijkt dat wel is nagegaan hoeveel hectare bedrijventerrein er in het regionaalstedelijk gebied Aalst zou moeten bijkomen, maar dat er geen enkele kwantitatieve optie is genomen op de oppervlakte landbouw, dat er wel een stedelijk landbouwgebied is opgenomen in het bestreden besluit, dat de Vlacoro het probleem onder ogen zag, dat het advies van de Vlacoro bewijst dat deze, gevolgd door de Vlaamse regering, erkent dat het bestreden plan geen deel uitmaakt van de afbakening van de agrarische structuur en dit terwijl deze afbakening gelijktijdig dient te gebeuren gelet op artikel 4 van het decreet ruimtelijke ordening "en in mindere mate gelet op de interprincipiële benadering opgelegd blz 319 RSV";

Overwegende dat artikel 4 van het decreet ruimtelijke ordening luidt als volgt :

"De ruimtelijke ordening is gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen. Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit.";

Overwegende dat uit wetsgeschiedenis blijkt dat deze bepaling het doel van het ruimtelijke orderingsbeleid aangeeft, waarbij de duurzame ruimtelijke ordening centraal staat (Parl. St. VI. Parl. 1998-99, nr. 1332-1, 10); dat op het eerste gezicht de vereiste dat de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar worden afgewogen, het facetmatig karakter van de ruimtelijke ordening benadrukt; dat voorts uit de wetsgeschiedenis blijkt dat het gelijktijdig tegen elkaar afwegen van deze verschillende maatschappelijke activiteiten niet impliceert dat de verschillende ruimtelijke behoeften waarvan sprake noodzakelijk gelijkwaardig zijn, aangezien bij de afweging één bepaalde behoefte zwaarder kan doorwegen in een bepaalde situatie (Parl. St. VI. Parl. 1995-96, nr. 360-3, 18); dat hieruit op zich niet kan worden afgeleid dat de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten niet gelijktijdig tegen elkaar werden afgewogen; dat hieruit evenmin volgt dat de afbakening van de agrarische structuur "gelijktijdig" met het thans bestreden besluit dient te gebeuren, noch dat alle in artikel 4 van het decreet ruimtelijke ordening bepaalde, door de verzoekende partij "kwantitatieve" doelstellingen genoemd, gelijktijdig moeten worden gerealiseerd;

Overwegende dat, wat de schending van de ruimtebalans en de cijfers inzake het ruimtebeslag betreft, de verzoekende partij zonder meer stelt dat er wel is nagegaan hoeveel hectare bedrijventerrein er in het regionaalstedelijk gebied moet bijkomen, maar dat er geen enkele kwantitatieve optie is genomen op de "oppervlakte landbouw"; dat dit onderdeel van het middel in het verzoekschrift niet nader wordt geconcretiseerd en op het eerste gezicht beperkt is tot een loutere bewering; dat het middel dat niet naar behoren in het verzoekschrift wordt uiteengezet niet ontvankelijk is, daargelaten de vraag of de gelijktijdige afweging van de verschillende maatschappelijke activiteiten zoals uitgedrukt in de ruimtebalans en die geldt voor het gehele Vlaamse Gewest, wel kan beperkt worden tot het niveau van een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan; dat het vierde middel in al zijn onderdelen niet ernstig is;

Overwegende dat de verzoekende partij in een vijfde middel de schending aanvoert van het legaliteitsbeginsel "dit op zich gezien en in samenhang met artikel 3 en artikel 4 van het decreet ruimtelijke ordening 18 mei 1999"; dat volgens de verzoekende partij het legaliteitsbeginsel wordt geschonden doordat "er ruimte voorzien wordt voor een inrichtingsstudie als instrument voor de verdere meer gedetailleerde ordening, terwijl het decreet ruimtelijke ordening dit niet voorziet, doch wel gemeentelijke uitvoeringsplannen (art. 3 DRO)"; dat zij dit middel

verder duidt door te verwijzen naar de genese van deze bepaling, waarbij ze, het advies van de Raad van State, afdeling wetgeving, parafraserend, stelt dat "dit advies (...) bewijst (...) dat de legale weg voor de verder(e) ordening van dit gebied te vinden is in een ruimtelijk uitvoeringsplan", dat een inrichtingsstudie "iets sui generis" is waarvoor "geen algemeen wettelijk kader" is, zodat "daarmee het legaliteitsbeginsel (wordt) geschonden";

Overwegende dat de verzoekende partij op het eerste gezicht een verkeerde invulling geeft van de figuur "inrichtingsstudie"; dat artikel 4.1.4. van de stedenbouwkundige voorschriften onder meer bepaalt wat volgt :

"(...)

De inrichtingsstudie is een informatief document voor de vergunningverlenende overheid met het oog op de beoordeling van de vergunningsaanvraag in het licht van de goede ruimtelijke ordening en de stedenbouwkundige voorschriften van 4.1.1. t.e.m. 4.1.8.

(...)";

dat op het eerste gezicht de inrichtingsstudie is geconcipieerd als een instrument tot in- of voorlichting van de vergunningverlenende overheid met het oog op het beoordelen van de vergunningsaanvraag in het licht van de bestemmingsvoorschriften; dat aan een dergelijk informatief document op het eerste gezicht geen (quasi) verordenende kracht kan worden toegekend en aldus geen bijkomend, niet in artikel 3 van het decreet ruimtelijke ordening voorziene ordeningsmiddel lijkt te creëren; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet voldaan is aan de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de stad Aalst in de vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het bestreden besluit.

Artikel 4.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van het verzoek tot tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de verzoekende partij in tussenkomst.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen april 2004, door :

de HH. J. BOVIN,
G. DEBERSAQUES,
C. ADAMS,
W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
staatsraad,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

J. BOVIN.